

A 2006. év karácsonyára

Mifelénk jég és sár van,
 a Máriák alig szülnek,
 de konzumfényben fürdik
 a piacra dobott ünnep.
 Az utókor fiókjában
 – mint rejtegetett érem –
 maradtam köztetek,
 a szegénység a bérem.
 Vagyunk, akik még vagyunk
 a Mária-karácsonyfáról,
 amíg a kereskedő
 politika lerámol
 minket a pult alá.
 Áru lett minden sejt,
 mit hétévenként az ember
 valahol ott felejt.
 Ajtókat csuk az ünnep,
 arcokat rejteget,
 felénk se néz az Isten,
 titkunk sem fejti meg.
 Sok kicsi gyerek meghalt,
 vérzik velük az év.
 Hallgat az Újszülött,
 lekopik róla a név,
 szájában anyja melle
 tejjel altatót ír,
 néma az édessége,
 attól ki fél, nem sír;

vacsorát kopogtat
 asztalnál a kanál.
 Reménykedik a csönd:
 ez csak a tetszhalál.

Kovács Lajos (1949. november 3, Piliscsaba – 2017. október 9, Dorog) író, szerkesztő, helytörténész, tanár. 1973-ban kezdett publikálni verseket, novellákat, kritikákat, esszéket, helytörténeti írásokat, szociográfiákat, interjúkat, gyermekirodalmi munkákat. Szerkesztője, rovatvezetője és állandó szerzője volt a Kincskereső gyermekirodalmi lapnak (1985–1995), a Komárom-Esztergom megyei Művészeti Műhelynek (1988), az Új Forrásnak (1988–2010). Dorogon alapító-szerkesztőként gondozta a Hírharang gyermekhíradót (1984–1990), a Közhírré Tétetik Dorogon városi lapot (1991–2002), a Dorogi Füzetek helytörténeti kiadványsorozatát (1990–2017).

Legfontosabb könyvei: ifjúsági és gyermekkönyvek: *Nyolcadikba járni áprilisi tréfa* (1981), *Megmarad a meseház* (1984), *Ez mind az én kutyabajom* (1987), *Anyák napján szeretettel apának* (1990), *Rádásnap a szupersztárok cirkuszában* (1993), *Fülbemászó mesék* (1998); helytörténeti publikációk: *Tanulmányok a XX. század dorogi művelődéstörténetéből* (Dankó Józseffel, 1996), *A miniszter író. Dorog szülötte: Drasche-Lázár Alfréd* (1999), *Dorogi lexikon* (Solymár Judittal, 2000; 2008), *Jubiláló bányász muzsikások és zenekarok Dorogon 1889–2014* (Molnár Villővel, 2014), *A Zrínyi Ilona Általános Iskola és jogelődjének 300 éve* (2016).

Az itt közölt versek 2006 és 2008 között íródtak, a szerző irodalmi hagyatékából Bombitz Attila bocsájította közlésre.

Kovács Lajos idén lenne hetvenéves.

Dorombolás

Mindent ellopott,
végül elnyúlt a macska.
Már csak az illatok
szédültek a magasba,
átjártak két szobát,
lengtek az ablakok
könnyű függönyein
az édes falatok.
A bűn, a tolvajlás
hőse e martalóc,
akármit elzabál,
gyomrában nincs gombóc,
hajtja-űzi a nyál,
nyelvén fürdik az íz,
szőrén kifényesül
tőle a cifra fríz.
Szeméből sárga láng:
fölcsap a szeretet,
a hála-hazugság
pörköli bőrödét,
alatta lüktet még
tegnapi karmolás,
véredbe mérgező
baktériumot ás.
A büszkeség szolgája
öledben alszik el,
de ránduló fülével
a neszeknek felel,
és álmában nyüszítő
csatákban öldököl,
hétfőn nyomát veszted,
s rád tör csütörtökön
tépetten, szétszaggatva,
gyomrában rossz epével,
bezúg az ablakon,
és húsod tépi széjjel.
És jönnek új napok.
S vesztesként meggyötör,
elomló harcotok
kínzóan szép gyönyör.

Szemérmetlen haláltusavers

Megcsapott a halál szárnya.
Kiköpjelek, lenyeljelek?
Gurgulázott a torkában
gyilkosom, a barna kánya,
boszorkányok kövér lánya,
álltam benne, mint a cövek,
egy kicsit halálra váltan.

Gurgulázva sikongatott,
 ha lankadtam, elélezett,
 karma szántott a felhőkben,
 habos nyála keserű volt,
 tükröt tartott közénk a hold,
 mikor a csúcsra érkezett,
 s kardként hüvelyében égtem.

Mégis volt már jobb falatja,
 önfeledtebb remegése,
 volt a méze már ikrásabb.
 Nem lettem hát a cafatja,
 maradtam az élet fattya,
 nem vágyott a lenyelésre,
 kifröccsentett, mint a nyálat.

Visszacsöppenni a földre
 így akartam-e, vagy máshogy?
 Megszülettem undokságban
 még egy futamnyi időre,
 kíváncskozni borra, nőre,
 van megint, mi újra megrogy:
 szárnya alá szorult szárnyam.

Alzheimer-sirató

(Anyám emlékére)

Azt, hogy ki vagyok, nem tudom,
 nem érzem nálad magamat,
 hideg bőrrel tapogatom
 a szélben kiszáradt havat,
 szemlencsém lötyyenő vizében
 hullámot vet a szoba csendje,
 s amíg vergődnek föl a mennybe,
 ágyam alá zuhanok mélyen

kiáltok, s nincs már egy szavam,
 ezt a verset is mások írják,
 dadogva ejtem el magam,
 nem főzik meg a kórom ídját,
 bárki megtapint: nem talál,
 nincs nyelvem alatt pirula,
 ujjam közül elgurul a
 levesbe mártott nagykanál

nem vagyok több kis semminél,
 ruhámban hideget lelek,
 testem már csak a semmin él,
 nem az időben ébredek,
 házaim múltja ha kísért,
 átesem rajtuk, s összenyomnak,

itt ragadok kis földi nyomnak,
nem azt büntetem, aki sért

már csak az úticsomagok
vándorolnak az emlékekben,
reggeltől estig rakodok
nagy súlyokat egy kis lélekben,
elszakadt minden kötelem,
tehetetlenül lengő ólom
a semmik között himbálózom,
hová ejtesz le, Istenem!

kezemben tartom görcsömet:
egy fából faragott piéta
egyfájdalmú anya-gyermek
szétválaszthatatlan rovása –
nem akarom és nem eresztem
nem-tudott énem s tudatom,
a múltást is így tudatom:
eldobtam, s végleg megszereztem

A nyolcvanas öregek

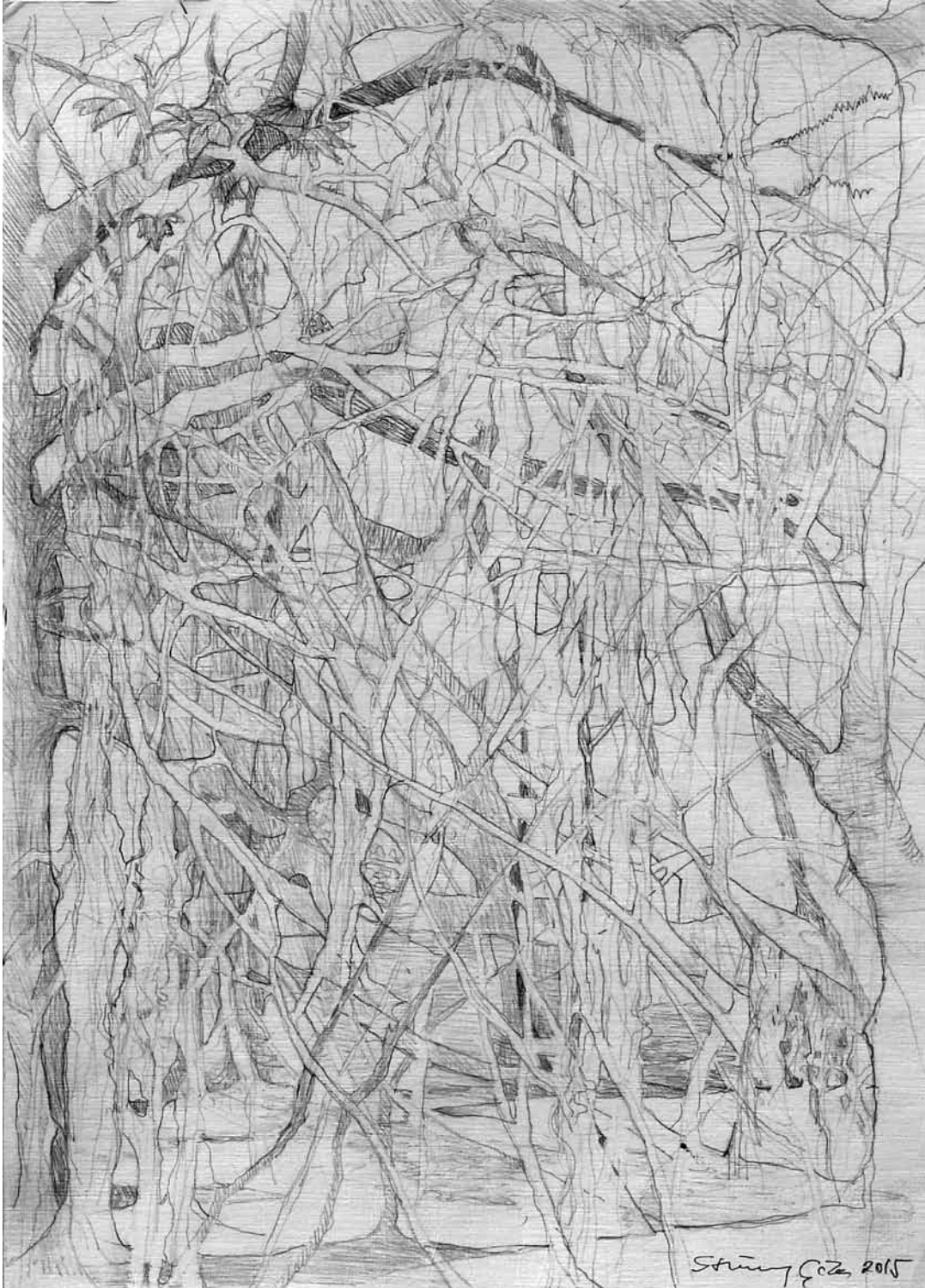
zavartan körülnéznek,
ujjukkal elbabrálják
maguk előtt az üveget,
éles késekkel kaszálják
a láthatatlan levegőt,
és nem értik a markukból
elszivárgó erőt.

A kicsi nyolcvanasok
csak tovább forgolódnak,
nem találják egymást,
ha elindulnak holnap
egy házra emlékezve,
mert a házak eldőltek,
s nem értik, miért adunk
mindent az éhes földnek.

A vaksi nyolcvanasok
egy bottal ránk mutatnak,
bőrükön az évek
szőrpihéket havaznak,
nadrágjuk hajlatát
kiveri a tengeri só,
tüdejük felé a gége
süvítő légifolyosó.

A megrogyott nyolcvanasok
kilesik egymást hajnalban,
szikkadt kenyeret rágnak,

tejet éreznek a vajban,
de ha valaki hiányzik,
csöpp öröm marad utána,
olyan az emléke, mint egy
tegnapelőtti lárma.

STREME NY GÉZA, Erdő-erdő... (Kovács László [1944–2006] emlékére), 2015